

El tracte amb Déu m'ajuda a alleugerir les dificultats

En Luis és professor a l'escola d'enginyers de la Universitat del País Basc. Fa vint anys va notar els primers símptomes de l'esclerosi múltiple. Explica que, tot i que hagués preferit no tenir aquesta malaltia, ha après a veure les coses amb una actitud positiva.

08/06/2013

Vaig néixer a Palència. Vaig estudiar al col·legi de la Salle i a l'escola d'enginyers de Valladolid. La meva experiència professional ha estat sempre lligada a la universitat. Des del 1994 treballo com a professor a l'escola d'enginyers de la Universitat del País Basc.

Estava sa, però fa 20 anys vaig sentir els primers símptomes de la meva malaltia, l'esclerosi múltiple. Vaig notar algunes dificultats a l'hora de caminar. Se'm va passar, fins que un dia em vaig adonar que el tema era més seriós del que pensava. Estava passejant i al cap de dues hores les cames em van començar a fallar, i vaig haver de buscar un lloc per seure perquè no m'aguantava a peu dret. La persona que m'acompanyava va haver d'anar a buscar un cotxe. D'aleshores ençà, el temps que podia caminar mica en mica es va anar reduint...

El metge es preocupava però no em vaig ensorrar perquè pensava que malgrat tot podria fer vida normal. Vaig començar a utilitzar un bastó fins que, l'any 2002, vaig passar-me a la cadira de rodes.

Quan vaig arribar a Bilbao em vaig trobar amb bons companys. Jo era nou a l'escola i, pel tracte que he rebut, sempre m'he sentit respectat i estimat. Cada any vénen alumnes nous. Sempre he estat content amb ells, pel treball acadèmic i pel tracte humà: els anys que utilitzava bastó anava en cotxe a la universitat, quan arribava a l'aula sempre hi havia algú que m'ajudava a pujar a la tarima per a fer classe.

Ara vaig a l'aula en cadira de rodes i no pujo a la tarima. Al principi feia servir un projector de transparències però ara les aules estan equipades amb canons de vídeo i em resulta més senzill impartir les classes.

Sempre una actitud positiva

A més, fa un any i mig que vaig tenir un càncer. En aquesta època un company de feina també tenia càncer. Va estar al meu despatx i vàrem parlar de tot. Pocs mesos després va morir, i em va fer molta pena. Però em va alegrar saber que abans de morir va rebre la unció dels malalts.

Un germà meu va morir d'infart fa quatre anys. Em va impactar, no m'ho esperava. Som nou germans i tenim bona relació entre nosaltres. Parlem, aprofitem els aniversaris i procuro anar a Palència cada any.

M'agrada llegir. I els dissabtes vaig a la piscina. El socorrista m'ajuda a entrar a l'aigua, no faig molts metres però em descansa, em relaxa.

M'agradava tocar el piano, escriure poesies, però ara ho faig molt de tant en tant.

El primer ensenyament el vaig rebre en una escola de religiosos. En l'assignatura de religió vaig conèixer la vida de Jesucrist. Després he llegit els escrits de sant Josepmaria i he après d'ell que Jesús no és un personatge que ja va passar sinó que segueix viu. Amb ajuda dels seus llibres he passat de conèixer Jesús a tractar-lo. Això és el que més m'atrau de l'Opus Dei del qual en sóc membre des de fa molts anys.

Quan algú em pregunta quins avantatges té conèixer Jesucrist li dic que ho provi i que descobreixi ell mateix la resposta. A mi m'ha ajudat a tenir una actitud positiva davant la vida, a saber valorar allò que és bo, a no queixar-me excessivament de les dificultats, a tenir paciència...

Hauria preferit no tenir aquesta malaltia, però he après a veure les coses d'una altra manera, no em queixo davant Déu. M'ha ajudat a

tenir paciència davant de problemes seriosos, i aquesta pau arriba fins a problemes menors, com esperar l'ascensor. Ara aprofito aquest temps d'espera per pensar i pregar per mi i pels altres.

Aquesta malaltia em posa en ocasió d'intentar ser pacient, i em dóna més serenitat. Amb el pas del temps he après que a la vida passa com amb els ascensors, ja que "el que espera desespera... però amb paciència arriba".